

3/2
Dif

שנת 1944 היתה לי פגישה עם אנשי המוסד לעליה ^{על} ^ה הסוכנות היהודית. בפגישה בנכחו החברים גרישה מכפר גלעדי, אנידוב ז"ל מנהל, דוידקה נמר ז"ל מאשדות ראבי. ^{ידק ויאלפא דסאלפא דסאלפא} השיחה היתה על עליית יהודים מארצות ערב והתוכנית היתה חלב קמשלי ופתיחת דרך לטרקיה כדי להוציא יהודים משפחות וילדים מארצות אלה לישראל. ^{בבית מרקחת של השהילה} בבית מרקחת של השהילה בבת חולים וזאת חלבה ומכיר את רוב הקהילה היהודית מכיוון שעבדתי בבית מרקחת זו היות ואני יליד חלב ^{בית מרקחת של השהילה היהודית} ואחרי כן עבדתי בבית מרקחת הכי גדולה בחלב השייכת ללאומני גדול שמו בעמאן ונס. הבית מרקחת היתה לפגישות של הלאומנים "אלוטביין" והמנהיג היה אנריהם בן

הנבו. ^{אנריהם בן הנבו} הסכמתי לשליחות אחרי לחץ של מפלגת מפאי ^{אנריהם בן הנבו} לעזבתי את מקום עבודתי ואשה בהריון ובת בת שנתיים אחרי שקיבלתי את כל ההנחיות בסעתי לביירות, שם פגשתי את יאני אנידוב ז"ל וקבלתי ממנו את כל הפרטים ואת הכתובות של הקשר שלנו בחלב והמשכתי ^{בבית מרקחת של השהילה} בבית מרקחת של השהילה ופניתי ישר לחבר שהיה חבר מאד קרוב ויחד הלכנו לפגוש את האיש שלנו החבר זאב חוסבי שהיתה לו חנות משקאות בשוק שהיה גובל לדובע היהודי שקראו לו "בחסיטא" ^{זאב חוסבי} זאב קיבל את התפקיד ירושה מאבא שלו ז"ל אביו היה ציוני בלהב עבד ועזר בלי לקבל פרטה אלא להוציא מכיסו לעזרת בזקקים למען עליית יהודים לארץ ישראל וזאב המשיך את מפעל אביו גם כן בלי תמורה. ^{זאב חוסבי} זאב חוסבי רעש להמחרת היום ישבנו והתוודנו דרך פעולה איך להוציא משפחות ילדים ונוער בלי לעשות רעש שהממשל לא ידע.

בחלב היהודים גרים בשני רובעים. העשירים הם החולשים על המסחר ועל הבורסה וגרים ברובע ^{החלק} "גמיליה" ויתר היהודים גרים ברובעים מסוגרים. בלילה סוגרים ומעמידים שומר ע"י הדלת נגד התפרצויות.

בראשית עבודתי גרתי אצל חבר יוסף ג' מאל, פעם פקיד בנצק דיסקונט היה בחלב מורה. בעזרתי הרבה על ידו. כל הפגישות וכל האסיפות היו אצלו בבית.

במשך הזמן הכרתי שני בחורים, אחד עקרא אילו ז"ל והשני יבדל לחם משה כפתף הוא כעת ^{אילו} בת"א נכנסו לעבודה והם היו הקשר ביני ובין הקהילה לא רציני בהתחלה שיכיר אותי בעבודתי ושני הבחורים היו מסתובבים בין הבתים ורושמים שמות של הרוצים לנסוע לארץ

ישראל. עמדה אצלינו בעיה שיש הרבה משפחות שלא היה להם כסף לנסוע לביירות לאחר שקבלנו הוראה מאנשי שביע אותם על חשבוננו להתחילה ^{החברים} הזרימה ובצטמו ^{החברים} בתוך כל יום היינו שולחים מחמש עד עשר משפחות תלוי בכמות הילדים מתלווה אליהם משה או עזרא

יום יום היה יוצא אוטובוס לביירות ושם חיכה להם. כל משלוח הייתי מטלפן ליאני ומוסר לו על כמות (הפיג' מות) שצרכים להגיע. הקשר ביני לבין יאני היה יום יום

עבדנו בצורה כזו חודשים, עד שיום אחד בקראתי לבוא להתיצב לפני יושב ראש ועד הקהילה ^{היה יושב ראש} מר רחמים נחמד ז"ל באותו היום היתה אספת הועד של הקהילה נכנסתי לאולם הפגישה היו

נכוחים כל גבירי העדה כשאמרתי שלום אף אחד לא ענה לי הסתובבתי ויצאתי מהאולם אחד מהם רץ וקרא לי למה אתה הולך הבא אמר אמרתי אם אין פנינו שלום לוא עניתם אפילו

לשלום שלי אין לי מה לשבת אתכם, עבר לי שהם לא רגילים לברך בשלום לכן היתה להם

כמין הפתעה והם מבקשים שאני אשב להתחילה החקירה מאיין אתה ומי שלח אותך ומה באת לעשות בחלב. אז אני הסברתי להם בהרחבה שליהודים אין מקום בטוח רק בארץ ישראל לכן אנו משתדלים

להוציא את כל היהודים מארצות ערב לפני שיהיה מאוחר. הסוכנות משתדלת להוציא את כל היהודים והיא מוכנה לשלם עבורם את כל ההוצאות שהקהילה היהודית פה לא תוציא פרטה. הם התחילו לשנות

ביניהם ובסוף החליטו פה אחד שעלי לא לאלץ אף אחד לנסוע ומי שרוצה לנסוע בהסכמתו שיסע ולא להסתובב בבתים ולא לעשות אסיפות ולא להשפיע על אף אחד אחרת הם ימסרו אותי לשלטונות הסודיים

וכך אנו הסכמנו בינו. אבל אחרי האסיפה קרא לי אחד מועד הקהילה הידועים ושמו יום טוב שמאע ואמר לי, תשמע אדון עתבי אני שם לב על העבודה שלך ואני מרוצה מאד מעבודתך וכעת

אני רוצה לעזור לך בעבודתך שיתביישו להם במקום לעזור לך הם מאיימים עליך אבל תדע מהיום והלאה כל משפחה זקוקה שאין לה בשביל לנסוע תשלח אותה אלי אני אממן אותה ואעזור לכל משפחה שתעלה לארץ ישראל ואל תפחד וכל דבר שתצטרך תבוא אלי.

אחרי הסדור הזה התחילו המשפחות להרשם לעליה עשינו הסכם עם אחד הגרזים שהמכונות שלהם נוסעים לביירות שכל יום תיסע מכונית ובה כחמש עד עשר משפחות עם הילדים לביירות בלי שהשלטונות

ירגישו וגם שלא יעשו רעש היו המשפחות באים בבוקר מוקדם יושבים באוטובוס בשקט ומחכים עם

שיתמלא. ^{וינסו}